

jeg ikke ønskede at udtale mig nærmere derom for ikke at vække Forventninger, som muligvis blev skuffede. Derfor nævnte jeg bl. a. ikke Spørgsmaalet om Lønningsforbedring for Grænsegendarmerne. Deres Lønningsforhold ere hidtil blevet ordnede paa Finansloven, de høre ikke ind under nogen særlig Lønningslov, og for saa vidt man maatte blive enig om at forbedre ogsaa deres Løn, vil det kunne ske som hidtil ved Ændringsforslag til Finansloven. Det ærede Medlem for Ribe nævnte endvidere en anden Ulempe, som jeg ikke har haft Anledning til at blive opmærksom paa, nemlig Følgerne af, at Gendarmerne ikke maa gifte sig. Hvorvidt jeg vil være i Stand til at raade Bod derpaa, skal jeg her lade staa hen.

Jens Busk: Jeg takker den højtærede Minister for hans velvillige Udtalelser. Vi kunne saa maaske vente allerede til 3die Behandling af Finansloven at faa et Forslag om at faa Sagen ordnet. Det er jo ganske rigtigt, at jeg har gjort mig megen Ulejlighed for at finde Grænsegendarmernes Lønningslov, men det var mig ikke muligt, og det er klart nok, thi den fandtes ikke. Jeg kunde derfor kun komme til Klarhed over det Lønningsreglement, jeg refererede for, ved at skrive direkte til Korpset og spørge om deres Lønninger. Hvad det sidste Spørgsmaal angaar, dette med at en Del af Gendarmerne ikke maa gifte sig, kan jeg rigtignok ikke se andet, end at det nok kan ændres. Jeg har gjort mig Flid for at undersøge disse Forhold saa godt som muligt, og det er lykkedes mig at finde et Reglement for Grænsegendarmerne af 1876 — jeg tror nok, det findes i en Bekendtgørelse i Lovtidenden af 11te Februar 1876, men jeg tør ikke staa ved Datoen — og i denne Instruks eller Reglement, hvad man nu skal kalde det, er der netop fastsat, at Gendarmerne ikke maa gifte sig, inden de naa en vis Charge inden for Korpset. Der kan ikke være noget til Hinder for, at dette Reglement forandres. Naar det nu baade i menneskelig Forstand er urimeligt, at de ikke maa gifte sig, naar de faa en rimelig Løn, og det har vist sig, at der i den Tid, jeg har haft den Ære at repræsentere disse Egne langs Grænsen, er fra vedkommende Kommunalraad kommet Klage til mig af den Grund, mener jeg, at der er Grund til at forandre dette Forhold. Hvorfor skulle disse Mennesker ikke lige saa godt som andre Smaatoldembedsmænd have Lov til at gifte sig, naar de have Lyst?

Slengerik: Jeg skal kun sige, at min Mening aldrig har været den, at der ikke maa findes Lønninger over 2,500 Kr. Min Mening er kun den, at de Lønninger, der ere over 2,500 Kr., ere ikke dem, der særlig trænge til Forbedring. De Lønninger, der trænge til Forbedring, ere dem paa under 2,500 Kr. Med Hensyn til Sammenligningen mellem 1880 og nu skal jeg dog bemærke, at da man forhandlede om det af mig omtalte midlertidige Lønningstillæg, vilde man hævde, at der var Dyrtid i Landet. Det er der dog ikke nu. Og jeg skal ydermere sige, at det gælder nu om Stunder for alle her i Landet, at det er vanskelige Tider, og andre Mennesker ere ikke i Stand til at faa deres Lønninger satte op i nogen væsentlig Grad. Jeg finder derfor heller ikke, at de, der allerede i Forvejen have 2,500 Kr., behøve i nogen væsentlig Grad at faa deres Lønninger sat op.

Sigvald Olsen: Jeg vil benytte Lejligheden til at bringe Finansministeren en Tak, fordi han lovede at undersøge de Overgreb, som formentlig ere skete i Hensyn til, hvad jeg før udtalte. Med det samme vil jeg benytte Lejligheden til at gøre et Par Bemærkninger til det af den ærede Minister fremsatte. Jeg vil erkende, at naar man skal lovgive paa dette Omraade og søge at skabe fuldstændig Ensartethed, maa der optaarne sig, ganske naturligt, forskellige Vanskeligheder. Men jeg tror dog, at en Del af de Vanskeligheder, som specielt nævnedes af den ærede Finansminister, ville være til at komme over, i det mindste naar der er gaaet nogen Tid — og jeg mener, man skal lovgive med Fremtiden for Øje — og saa maa man gøre nogle Undtagelser i de paagældende Love for ikke at komme til at gøre Uretfærdighed mod enkelte af Embedsmændene i denne eller hin Etat. Hvad den ærede Minister jo særlig mente vanskeliggjorde Sagen, var dels Hensynet til Uddannelsen, dels Avancementsforholdene osv. Med Hensyn til det første har jeg allerede, da jeg før havde Ordet, gjort opmærksom paa, at det vilde man meget nemt kunne komme ud over ved at stille de forskellige Etater lige med Hensyn til Antallet og ogsaa med Hensyn til de forskellige unge Menneskers Antagelsestid eller Læretid. Det andet Moment, som den ærede Finansminister anførte før, at der ikke var taget yderligere Skridt i de foreliggende Forslag, var dette, at Regeringen forment, at Rigsdagen vilde føle